

give en Sikkerhed for Fremtiden, som nu savnes. Den ganske naturlige Betyrning, som i den heromhandlede Henseende er tilstede her i Landet, bliver naturligvis endmere forøget ved de krigerske Forhold i Europa for nærværende Tid, og de Udtalelser, der forøvrigt kunde have Indflydelse paa de enkelte Medlemmer her i Thinget, komme ikke til at mindelig Kundskab i Folket. Jeg kan heller ikke see, hvilke Banse-ligheder Lovforslaget skulde skabe for Ministeriet; naar det dog er ganske enigt med mig deri, at det danske Mandskab ikke bør faae en saadan Anvendelse; thi, dersom Forslaget blev vedtaget, saa vilde det jo kun blive en Udtalelse af hvad Ministeriet selv har erklæret sig for at skulle see for Fremtiden, ligesom det tillige vilde blive en Udtalelse af hvad Ministeriet erklærede for at være et Folkenske. Dersom saa heldige Omstændigheder som de nærværende ikke benyttes til at faae en saadan Bestemmelse istand, saa frygter jeg meget for, at det aldrig vil see; thi, dersom vi fik et Ministerium, der virkelig tænkte at ville paa en uforsvarlig Maade anvende det danske Mandskab, saa var det ikke til at tænke paa, at man med et saadant Ministerium vilde kunne udrette det Mindste i denne Retning. Nu derimod mener jeg der maatte være alt Haab om, at det kunde lykkes, og at det saaledes ogsaa maatte kunne gaae igennem.

Grundtvig: Ja, jeg skal anbefale det foreliggende Lovforslag til videre Fremme, og det forekommer mig, at det, hvad der, naar der ellers har været Tale om Udskrivningsvæsenet, er blevet sagt om, at der burde gjøres et eget Forslag til en Lov i denne Henseende for at betrygge Danmark for, at dets Sønner ikke skulle sendes ud at kæmpe, ikke blot for fremmede, men maaskee for de meest fjendtlige Interesser, og ikke skulde lade deres Liv paa en Valplads, hvor de ikke havde kæmpet for Fædrelandet, men maaskee lige imod det — det forekommer mig, siger jeg, at alt Dette maa have været Skrømt, dersom man nu, naar et Lovforslag fremkommer, finder, at det ikke alene er ubetimeligt, men endogsaa, at det aldeles ikke kan lade sig forene med den paa-tænkte Fællesforfatning og med Armeeenheden.

Jeg skal i den Henseende kun bemærke, at vi dog, Gud see Lov, ikke have antaget en Fællesforfatning; der gjør os til Slaver af det tydske Forbund, vi have dog, Gud see Lov, ikke opgivet Danmarks Riges Grundlov, som jo, saalænge den bestaaer, hjemler os Ret, ogsaa i denne Henseende, da den jo, idet den kun forpligter de Indfødte til at værne om Fædrelandet, paa ingen Maade kan forenes med sin nye Bestemmelse, hvorved det blev gjort dem til Pligt at værne om det grændseløse Tydskland. Den ærede Krigsminister ansøgte, at der jo var saadanne Afdelinger af Armeen, som udelukkende rekrutteres fra Holstæen og Lauemborg, til hvilke man naturligvis vilde tye, naar man skulde levere Tropper til det tydske Forbund, men dette kan ikke berolige os i mindste Maade, da det jo maa anses for en Tilfældighed, naar man ikke alene paastaaer en Armeeenhed, saa at der paa ingen Maade eksisterer nogen Forpligtelse for Ministeriet til at rekruttere udelukkende fra een Part af Monarchiet, men at det jo ogsaa for en stor Deel allerede er skeet, idet Holstænerne ere saaledes blandede imellem de Danske, at, naar Tilfældet kom, og der ikke var en Lov derimod, saa kunde Ingen være ganske sikker paa, at der ikke kom Dansk-Indfødte til at trække med ud paa Valpladsen i Tydskland, eller hvor det nu kunde blive. Saaledes som de store Begivenheder staae og som de forestaae, kunde det jo meget let see, at det tydske Forbunds Hære kom til i Forening med Rusland, gennem Preussen, at gjøre en Smule Tjeneste imod Bestmagterne og altsaa imod den Sag, hvorpaa Europas Frihed berover.

Ploug: Den ærede Forslagsstiller yttrede forlidt siden, at det berøede paa Krigsministeren; hvilke Tropper der skulde sendes til det tydske Forbundscontingent; deri har han dog ikke fuldkommen Ret. Der eksisterer en kongelig Resolution af 22de October 1842, der ikke er ophævet, og som upaatvivlelig i sin Tid er meddeelt det tydske Forbund, og deri bestemmes, hvilke Corpser af Cavalleriet og Infanteriet der skulle høre til Forbundscontingentet, nemlig det 2det Dragonregiment, den 15de, 16de og 17de Infanteribataillon og det 5te